

FOTO KAMERICH & BUDWILORITZ-EYSSZ

Zo bijzonder en vervreemdend maak je het zelden mee

THEATER DE ZONE

Door Theater Frascati en Theater aan het Spul Regie Alexandra Broeder Waar geheime locaties, op twee verschillende dagen Te zien t/m 24/10 in Amsterdam

★★★★

De telefoon gaat over. Ik mis de oproep. Even later gaat hij weer. Een onbekend nummer. Als ik opneem, hoor ik de stem van een heel jong meisje: "Hoor je me?" Het is midden op de dag, ik ben aan het werk. Een paar dagen geleden ging ik naar de eerste dag van *De zone*, vandaag ga ik weer. Maar ik had er niet op gerekend dat ik tussendoor nog aan het theaterproject zou worden herinnerd. En ook het sms'je dat ik twee dagen eerder kreeg, kwam geheel onverwachts.

Regisseur Alexandra Broeder rekt de grenzen van het theater graag op. Op Oerol maakte ze *Sweet Dreams* en *Wasteland*, waarbij je in de eerste een nacht in het bos doorbracht en in de laatste door kinderen werd ontvoerd. Ze maakt theater dat onder je huid kruipt, je afstand laat doen van zekerheden.

Met *De zone* gaat Broeder nog een stap verder. En dat begint al bij het boeken van een kaartje. Op het scherm

duiken in witte graffitiachtige letters op een zwarte achtergrond vragen op als: 'Lijkt het je spannend of zoek je een antwoord?' en: 'Leid je het leven waarvan je als kind al droomde?' Vervolgens moet je twee afspraken maken, die je in je eentje ondergaat.

De eerste ontmoeting is in een kantoorpand in West. Een jongedame met een clipboard en grote ogen parkeert me in een wachtkamer. Naast me ligt een boek dat *Alchemie van negen dimensies* heet. Als ik vervolgens naar een ander klein kamertje word geleid, krijg ik een informatieblaadje in de hand gedrukt. Mijn telefoon moet ik afgeven. Op het blaadje staat dat *De zone* een gebied is waar de stralingsfrequentie van het elektromagnetisch veld nog intact is. Elektromagnetische straling? Echt?

Dan volgt een ondervraging in een ander kamertje. Confronterende vragen als 'Fantaseer je wel eens over een parallel leven?' en: 'Wat wil je echt?' Het is intimiderend en vervreemdend tegelijk. Ik vergeet na een tijdje dat ik in een voorstelling zit, worstel vooral met de vraag of ik eerlijk wil antwoorden en wat de juiste antwoorden eigenlijk zijn. Het is knap hoe regisseur Broeder je als toeschouwer zo kan manipuleren.

Een paar dagen later is de tweede afspraak, op een geheim terrein ergens in Amsterdam. Er hangt een foto van mij en van andere Zone-deelnemers aan de wand van het kleine hutje van kratten waar ik word ontvangen. Het gesprek dat ik voer met de gastheer – een acteur, maar is het wel een acteur? Hij lijkt zo oprecht – is ontwapenend. Hij biecht op dat hij bang is en zich wel eens eenzaam voelt. Ik ben ook veel eerlijker dan ik verwachtte. Vervolgens mag ik 'de zone' in (zonde om te verklappen wat het is.) Gedesoriënteerd kom ik weer buiten. Zo vervreemdend en fascinerend maakte ik theater zelden mee.

Lorianne van Gelder